

TŘIKRÁT TŘEFA DO

Divadlo P. Bezruče v Ostravě hledá svou specifickou tvář a stejně jako většina porevolučních scén to nemá lehké. Přesto tři inscenace, které patří k vrcholům jeho letošního repertoáru a navíc nezmírají na divácký nezájem, opravňují soubor k optimistické vizi do budoucna. Pokud se podaří nově postavit režijní tým a dramaturgie se rozhodne pro konkrétní umělecký program (zatím se hraje pro mladé, ale také pro každého, a tím pro ní-koho), mohlo by dojít k další renesanci této ostravské scény.

Nejzávažnější a také nejobtížnější ze zmíněných tří titulů představuje hra E. Albeeho *Všechno na zahradě*, která postihuje deformaci morálky v moderní společnosti. Režisér J. Janík vytvořil inscenaci, která baví i mrazí, protože se mu podařilo skloubit realistický obraz života jedné rodiny i jeho groteskní posun. Na působivé scéně M. Rozzkopfová předvádějí protagonisté Albeeho dramatu svou „hru na život“, která zdaleka není svázána jen se vzdálenou americkou společností, jejíž problémy nám vůbec nejsou cizí. Manželský mikrosvět Jenny a Richarda prezentují P. Jindrová a V. Čapka jako stále se opakující drama všednodennosti, které ústí do tragických konců.

Výkon P. Jindrové je možná ještě o něco výraznější, protože dokáže v Jenny spojit psychologickou rovinu role s jejím určitým hodnocením, kdežto V. Čapka se s Richardem příliš hluboce identifikuje, a tím sice vytváří postavu psychologicky hlubokou a pravdivou, ale přece jen jednostrannější, zbařenou groteskního nadhledu. Ústřední dvojici doplňuje na úspěšnou trojici M. Čížek, jako Jack, zaujatý komentátor jevištního děje posunutý do šťastné klaunské roviny, a tím bez náznaku autorského moralizování.

Největším problémem této úspěšné bezručovské inscenace je její druhá polovina, která se odehrává v jakési indifferenční wildeovské konverzační polo-

ze, jež nedává tušit spodní proudy překvapivě ústící ve vraždu. Představení se tak rozpadá na dvě poněkud nesourodé části a oslabuje se jeho pointa, a hlavně autorův nenápadný, nicméně naléhavý apel na lidskost v nás.

PE, n. 47, č. 80, 5. 4. 1991, o. 5

Jana Pakrová